

řádu. Ve smyslu civilního soudního řádu jest námitkou buď obrana žalovaného proti tvrzení žaloby, anebo obrana žalobcova proti námitce vznesené žalovaným (replika). Uplatňuje-li se odpůrčí nárok tímto způsobem, jde o námitku, která není vázána lhůtou určenou § 46, odstavec 2 konk. ř. Odpor podle § 213 ex. ř. není ale ani námitkou ani replikou, poněvadž je to zvláštní právní prostředek zavedený exekucním řádem pouze pro rozvrhové řízení a nikoliv civilním soudním řádem a není to proto vůbec právní prostředek k uplatnění odpůrčího nároku, jak jej má na mysli § 46, odst. 1 konk. ř. a nepřichází tu vůbec v úvahu předpisy o odpůrčím právu. Teprve odpůrčí žalobu podanou v důsledku usnesení exekucního soudu, jímž byl žalobce se svým odporem poukázán na pořad práva podle § 231 ex. ř., jest považovati za takový právní prostředek. Odpůrčí žaloba takto podaná neztrácí povahu odpůrčí žaloby, neboť žaloba podaná ve smyslu § 231 ex. ř. není zvláštní žaloba svého druhu, nýbrž žaloby mohou býti podány z rozmanitých žalobních důvodů uvedených v odporu. Nelze proto žaloby takto podané posuzovati jednotně, nýbrž každou žalobu je posuzovati samostatně podle jejího obsahu a podle toho teprve určit, jakého druhu žaloba je. Zůstává-li odpůrčí žaloba podaná správcem konkursní podstaty žalobou odpůrčí i v případě § 231 ex. ř., platí i o ní jednoroční lhůta § 46, odst. 2, konk. ř. Tak i rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského č. 2030 sbírky Gl. U. n. F.; toto bylo sice vydáno ještě za účinnosti odpůrčího zákona č. 36/1884 ř. z., ale v tom směru nenastala žádná změna konkursním řádem č. 64/1931 Sb. z. a n., jak patrně ze srovnání §§ 16, odst. 2, a 27 odp. zák. s § 46, odst. 1 a 2 konk. řádu. Hmotněprávní propadnou lhůtu § 46, odst. 2, konk. ř. jest posuzovati podle občanského zákona, nelze ji proto prodloužiti a nepřipustné jest i navrácení do předešlého stavu (§ 1450 obč. zák.). Poněvadž konkurs na jmění povinného byl prohlášen dne 27. dubna 1932 a žaloba byla podána teprve dne 15. května 1938, propadl odpůrčí nárok správce konkursní podstaty. Nelze proto jeho dovolání již z tohoto důvodu vyhověti a netřeba se obíratí dovolacími důvody, jimiž dovolatel vyvrací názor odvolacího soudu, že nejsou splněny předpoklady odpůrčího nároku.

Čís. 17310.

Navrhuje-li vymáhající věřitel dražební podmínky, které obsahují nepřipustné úchytky od zákona, jest vždy provést dražbu podle dražebních podmínek zákonných, aniž je potřebí ukládati vymáhajícímu věřiteli předložení podmínek bez nezákonných odchylek.

(Rozh. ze dne 23. května 1939, R I 41/39.)

Vymáhající věřitelka navrhla v bodě 8 dražebních podmínek, aby vydražitel nesl ze svého náklady dražby a řízení rozvrhového; mimo

to měly dražební podmínky v tomto bodě ustanovení o náhradě nákladů z exekuční koupě a o poplatcích převodních. Prv ý s o u d schválil dražební podmínky beze změny, r e k u r s n í s o u d z nich vypustil bod 8. D ů v o d y: Náklady dražebního řízení až do příklepu vzniklé jsou náklady exekučními. Jdou dle zásady §§ 46 c. ř. s., 78 ex. ř. prozatím na vrub strany vymáhající, která má za podmínek § 74 ex. ř. nárok na jejich náhradu, a to z rozvrhované podstaty (§ 216 ex. ř.). O nákladech řízení rozvrhového platí zásady řízení nesporného, takže zásadně jdou na vrub toho kterého účastníka, jemuž vznikly; z rozvrhované podstaty lze je přikázati věřitelům knihovním, v jichž prospěch je zapsána jistota za vedlejší požadavky, pokud k jich úhradě dostačuje. Přesunovati tyto náklady na vydražitele není přípustné. V souzeném případě nebylo lze předem určití výši povinnosti vydražitele a teprve konec rozvrhového řízení by zjednal soudu možnost posouditi, zda vydražitel dražební podmínky splnil (viz výnos min. sprav. z 9. června 1902 č. 6062/2). Další ustanovení odst. 8 o náhradě nákladů z exekuční koupě a poplatku převodního jsou zbytečné, protože tyto otázky jsou upraveny předpisy poplatkového práva a dražební podmínky nemohou zasahovati do oblasti práva poplatkového a do výsostné pravomoci vyměřujících úřadů. Proto odst. 8 dražebních podmínek, jak byly navrženy, nelze schváliti. Pro stanovení roku k určení dražebních podmínek nebylo podkladu, neboť ten jest stanoviti jedině tehdy, učiněn-li návrh podle zákona přípustný, aby byly stanoveny dražební podmínky odchylné.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu hypotekárního věřitele, že nelze dražební podmínky obsahující vedle ustanovení zákonem připuštěných také taková, která nejsou připuštěna, schváliti bez státní vypuštěním těchto posledních ustanovení, nejsou správné. Předložení dražebních podmínek vymáhajícím věřitelem nelze srovnávati s jeho strany s dobrovolnou nabídkou prodatele. Vždyť ono jest exekučním úkonem nařízeným vymáhajícímu věřiteli § 145 ex. ř. a potřebným také v zájmu ostatních oprávněných k provedení exekuce. Obsah dražebních podmínek nezáleží na vůli vymáhajícího věřitele, nýbrž je předepsán zákonem, který jenom dopouští, aby vymáhající věřitel navrhl jisté odchylky, které zákon neshledává pro výsledek prodeje závadnými. Nenavrhuje-li proto vymáhající věřitel právě takovéto připuštěné odchylky, nýbrž jiné, jest vždy dražbu provéstí podle normativních dražebních podmínek, a bylo by bezúčelné zákonu se přičící dražební podmínky zamítati a ukládati vymáhajícímu věřiteli předložení podmínek bez těchto nezákonných odchylek, tedy normativních.